

УДК 342.52:94(477)(14/19)

МАГДЕБУРЗЬКЕ ПРАВО У ЛИТВИ

М. Кобилецький

*Львівський національний університет імені Івана Франка
вул. Університетська, 1, 79000 Львів, Україна
e-mail: mkobyletskyj@gmail.com*

Висвітлено процес поширення маґдебурзького права на Литовських землях. Проаналізовано особливості функціонування органів міського самоврядування на основі маґдебурзького права: вїйта, лавників, бургомїстрів, радників, возних та ін. Показано спільні і відмінні риси у діяльності органів міського самоврядування українських та литовських міст.

Ключові слова: маґдебурзьке право, радники, бургомїстри, вїйт, лавники.

Маґдебурзьке право на землях Великого князівства Литовського розпочало поширюватися на початку XVI ст. На українських і білоруських землях, які входили до складу Великого князівства Литовського, маґдебурзьке право також поширилося ще наприкінці XVI ст. та у XV ст. Так у 1374 р. князі Юрій та Олександр Корятовичі надали його місту Кам'янцю-Подільському [1, с. 938], 1390 р. його отримало місто Брест (Берестя) [2, с. 25], 1498 р., Київ [3, с. 21–22] та ін. Першим литовським містом, що отримало маґдебурзьке право, стала столиця Литви Вільно (Вільнюс). Привілей про надання Вільнюсу маґдебурзького права видав король Владислав Ягайло 1387 р., де зазначив, що його надають на зразок міст Польщі, на думку відомого польського історика права Юліуша Бардаха, метою короля Владислава Ягайла було зрівняти Вільнюс і Краків у правах та збільшити у місті кількість купців та ремісників [4, с. 81]. Лише 1432 р. литовський князь Сигізмунд Кейстутович видав привілей про скасування польського, литовського і руського права у Вільнюсі та запровадження посади вїйта. У привілеї також передбачено створити міську раду під головуванням бургомїстра. На основі декрета Великого Литовського князя Сигізмунда I 1536 р. вони виконували свої функції пожиттєво. До складу міської ради Вільнюса входило 12 бургомїстрів і 24 радники, які по чергово виконували свої повноваження. У XVI ст. склад урядуючого маґистрату щорічно налічував два бургомїстри і чотири радники. Бургомїстри і радники у рівній кількості репрезентували православне і католицьке населення міста [2, с. 24]. Опісля Вільнюса маґдебурзьке право отримали міста Каунас і Тракай у 1441 р. [5, с. 78]. Надання маґдебурзького права литовським містам було також пов'язано з проведенням у Великому Литовському князівстві в середині XVI ст. земельної реформи Сигізмунда Августа, яка отримала назву Устави на Волоки 1557 р. [6, с. 91]. Поряд з розвитком сільського господарства влада Великого князівства Литовського була зацікавлена і у створенні міст, організованих на основі маґдебурзького та хелмінського (кульменського) прав. Протягом другої половини XVI ст. та першої половини XVII ст. маґдебурзьке право було надано містам Меркін 1569 р., Вістіс – 1570 р., Велівона – 1580 р., Алітус – 1581 р., Вірбаліс – 1593 р., Лаздія – 1597 р., Юрбаркас – 1611 р., Сімнас – 1626 р., Владіславовас (тепер Кудіркос Науместіс, 1643 р.) розміщених у басейні річки Неман, яка була важливим торговельним шляхом, що з'єднував землі Великого князівства Литовського і Князівської Пруссії та інших європейських

держав [6, с. 92]. Усі вищеперелічені міста були так званими великокнязівськими або державними. Своєю чергою, на українських і білоруських землях більшість міст магдебурзького права були у власності магнатів, шляхти і духовенства і мали статус приватновласницьких. Запровадження магдебурзького права у містах XVI–XVII ст., що перебували у приватній власності магнатських родів, на думку литовської дослідниці Іоланти Карпавічіне стало елементом їхнього соціального престижу. Зазвичай магдебурзьке право отримали населені пункти, що функціонували як центри розташування магнатських резиденцій [5, с. 94]. Магнати, надаючи містам магдебурзьке право, також бажали зміцнити їх економічно та політично. Ще однією причиною поширення магдебурзького права на землях Великого князівства Литовського стало бажання українських, білоруських і литовських магнатів запровадити у містах елементи західноєвропейської міської культури. На відміну від європейських міст, де магдебурзьким правом володіли міста і села, на землях Великого Князівства Литовського магдебурзьке право належало винятково містам.

У 1589 р. великий гетьман Великого князівства Литовського Крістофер Радзивіл надав магдебурзьке право місту Бірнаї. Цей привілей був підтверджений Великим литовським князем і королем Речі Посполитої Сигізмундом Вазою. У 1590 р. власник села Кедайнйя каштелян Ян Кішка надав йому статус міста і магдебурзьке право [5, с. 94]. З початку XVII ст. до початку XIX ст. місто Кейденйя належало магнатській родині Радивилів, які багато зробили для його соціального, економічного та культурного розвитку. З метою розвитку торгівлі і ремесла у містах запрошувалися іноземних, передусім німецьких колоністів [6, с. 114]. Зокрема, Великий гетьман Великого князівства Литовського граф Ян Чодкевіцький поселив громаду німецьких лютеранів у своєму маєтку Скуодіс і тільки у 1572 р. видав привілей про заснування міста на основі магдебурзького права та назвав місто своїм іменем Йоганесбург [6, с. 95]. Ян Чодковіцький був одним із найбагатших магнатів Великого князівства Литовського та навчався у німецьких та пруських університетах Кенігсбергу, Ляйпціга та Віттенбергу [11, с. 145]. Після повернення до Литви він став одним із перших прихильників протестантизму, але на початку 70-х років XVI ст. знову повернувся до католицизму. У наданому місту Йоганесбургу привілею на магдебурзьке право Ян Чодкевіцький міське право отримували німецькі колоністи, протестанти та місцеве литовське населення, яке сповідувало католицизм [7, с. 146]. У привілеї було зазначено: «...всім мешканцям міста євангельського віросповідання... милістю дозволити ...». Зазначений привілей дозволив сформувати структуру органів міського самоврядування, що відповідала етнічно-конфесійному складу населення. Протягом 1684–1695 рр. радники і бургомістри згадуються з католицької і протестантської сторони. Функції бургомістрів виконували почергово радники, обрані з католицької частини міської громади та протестантами. Німецькі колоністи також володіли іншими пільгами та привілеями [7, с. 147]. На відміну від українських земель, що входили до складу Великого князівства Литовського, де було кілька сотень приватновласницьких міст, що володіли магдебурзьким правом, та білоруських земель, де функціонувало більше 20 приватновласницьких міст магдебурзького права. У Литві їх кількість становила п'ять міст. Окрім вже згаданих Скуодіса, Бірзи і Кедайнйя, магдебурзьке право отримало місто Кретінга, власником якого був магнат Карл Чодкевіцький, який згодом надав місту назву Корольштадт [6, с. 96]. У 1654 р. магдебурзьке право отримує місто Седува, яке згодом стає власністю магнатської родини Понятковських. У Литві також траплялися випадки надання магдебурзького права містам, що були у власності католицької церкви [8, с. 186]. Зокрема, у 1635 р. магдебурзьке право було надано єпископом Тишкевичем місту

Варнія. До середини XVII ст. його отримало 17 міст Литви із понад 250 міст, які на той час існували у Литві [6, с. 97]. Національно-визвольна війна українського народу під проводом Б. Хмельницького, війна Речі Посполитої, складовою частиною якої було Велике князівство Литовське із Швецією та Московським царством, епідемія чуми ослабила сільське господарство, підірвала соціально-економічний устрій Великого князівства Литовського. Воно також призвело до зменшення кількості населення та занепаду міст. Наступною причиною обмеження міського самоврядування на основі магдебурзького права стало створення магнатами та католицькою церквою на території міст юридик. Правовий статус юридик визначався у 49 артикулі III розділу Литовського Статуту 1588 р. Про шляхетські у місті Віленському і в інших містах наших господарських: «Устауємо аби в таких домах, які пани-рада наші і інші стани роду шляхетського у місті столичному Віленському і інших містах наших не під присудом міським, але під правом і вольністю шляхетського держать, але ніхто свавільно без дозволу їх самих на постій не становився під страхом сплати гвалту двацять кіп грошей і всіх шкод, які б у цьому домі сталися ... Позову теж у таких домах шляхетських про кривди інші, які б деінде не стороні сталися, ніхто ні на кого не мав або коли з того дому сам пан кривду кому вчинив... А від господарів або від повірників, які в таких домах мешкають якби кому кривда в чому діялася, тоді з них самі господарі під час знаходження там правосуддя скривдженням без позову і зволікань чинити мають» [9, с. 111].

Юридики не підпорядковувалися органам міського самоврядування, а знаходилися під контролем їхніх власників» [2, с. 40–41]. У Вільнюсі з моменту надання місту магдебурзького права були дві великі юридики. Перша замкова перебувала під контролем Вільнюського воєводи або під воєводи, та єпископська – під контролем католицької церкви. Існувала юридика, що була під владою православного митрополита [2, с. 45]. Наприкінці XVII ст. та на початку XVIII ст. магдебурзьке право отримали міста Швянтош 1689, Вілкавішкіс 1697, Лідвінавас 1719, Віскеніай 1725. Органи міського самоврядування більшості литовських міст, що володіли магдебурзьким правом, функціонували на зразок столиці міста Вільнюса. У другій половині XVIII ст. сейм Речі Посполитої зробив спробу провести реформу державних податків і зборів та централізувати управління в містах. За постановою Сейму Речі Посполитої 1764 та 1768 рр. права міст було значно обмежено [6, с. 89]. У 1776 р. за рішенням Сейму Речі Посполитої магдебурзьке право було скасовано у всіх литовських містах, окрім Вільнюса, Каунаса та Тракая [10, с. 112]. У приватновласницьких містах магдебурзьке право могло діяти за рішенням їхніх власників. У багатьох приватновласницьких містах Бірзі, Кадейняй, Скуодос, Кретінзі, Седуві після рішення Сейму Речі Посполитої були закладені окремі елементи самоврядування на основі магдебурзького права. Ліквідація та обмеження магдебурзького права викликали незадоволення мешканців міст та їх економічним занепадом. Мешканці литовських міст зверталися до так званого чотирирічного сейму (1762–1792 рр.) про повернення їм магдебурзького права «гарантій правосуддя, власності та порядку» [5, с. 80]. У 1791 р. сейм прийняв низку законів, які підтверджували статус міст та повертали їм пільги та привілеї. Було прийнято закони «Про міські суди та апеляцію», «Про вільні королівські міста». Внаслідок ухвалення цих законів було зрівняно у правах мешканців міст та шляхту. Протягом семи місяців у 1791–1792 рр. 55 міст Литви прийняли привілеї вільних міст з них 10 міст раніше володіли магдебурзьким правом. Мешканці інших 45 міст зверталися з проханням про поновлення їхніх привілеїв на основі магдебурзького права, але вони не були реалізовані. Після другого поділу Речі Посполитої у 1793 р. наступний

Сейм Речі Посполитої під впливом конфедерацій скасував усі рішення про повернення містам магдебурзького права та розширення їхніх прав. Ця ситуація збереглася до повстання Тадеуша Костюшка і третього поділу Речі Посполитої у 1795 р., після якого литовські землі увійшли до складу Російської імперії і на території Литви поступово було поширене російське законодавство [5, с. 80].

На відміну від європейських міст, що володіли магдебурзьким правом у містах Великого князівства Литовського поряд із джерелами магдебурзького права використовувались Литовські статuti та українське, білоруське і литовське звичаєве право. У Литві в містах використовувались в основному не німецькі праці магдебурзького права, а праці польських дослідників Яна Сервуса Тухольчика, Яна Кірштейна Церзіна, Миколая Яскера, Павла Щербича та Бартоломія Гроїцького.

Привілеї про надання магдебурзького права литовським містам видавались Великим литовським князем та королями Речі Посполитої. До кінця XVI ст. привілеї були написані головно старослов'янською (староукраїнсько-білоруською) мовою, що була канцелярською мовою Великого князівства Литовського. Після цього привілеї писали також польською та латинською мовами. Поряд з магдебурзьким правом у містах Литви використовували і кульменське (хелмінське) право. Зокрема, у привілеї на магдебурзьке право для міста Скуодоса 1572 р., що усі спірні питання потрібно вирішувати на основі кульменського права, в інших випадках доцільно застосовувати магдебурзьке право [7, с. 145]. Привілеї також передбачав можливість використання імперського права, під яким дослідники розуміють римське право. Серед джерел права у литовських містах Алітус, Йонішкіс та Кедайня траплялися вількери (міські статuti), повні тексти яких не збереглися до сьогодення [6, с. 104–105]. Вількери врегульовували повноваження та структуру органів міського самоврядування, компетенцію міських судів та окремі норми цивільного, сімейного та спадкового права. Рішення міських вїтівсько-лавничих судів та міських рад, що розглядали кримінальні та цивільні справи у Великому князівстві Литовському можна було оскаржити до асесорського суду, що був найвищим апеляційним і касаційним судом по розгляду справ міст Литви, що володіли магдебурзьким правом.

У привілеях на магдебурзьке право були визначені функції та повноваження органів міського самоврядування: вїта, радників, бургомїстрів та ін. На основі привілею 1611 р. місту Юрбаркас було зазначено, що на основі давнього звичаю громадяни міста обирали шістьох осіб на посаду радника, котрі мали вирізнятися високими моральними якостями та добрими знаннями права. За згодою мешканців міста одного з радників обирали на однорічний термін на посаду бургомїстра. Бургомїстра затверджував на посаду повітовий староста, який за згодою громадян міста призначав шістьох лавників, що виконували функції присяжних. На основі привілею на магдебурзьке право для міста Варняї 1635 р. були передбачені посади двох бургомїстрів, двох радників та шістьох лавників. У привілеї для міста Кедайня 1648 р. було зазначено, що у місті необхідно обрати шістьох лавників, двох бургомїстрів, чотирьох радників та одного писаря [6, с. 105]. Вїт був представником феодала власника міста. У великокнязівських містах, які були у власності держави, вїта призначали пожиттєво грамотою Великого литовського князя. Окремі литовські міста отримали право вільного вибору вїта. Зокрема, з середини XVII ст. громада міста Кедайня отримала право обирати чотирьох кандидатів, одного з яких власник призначав вїтом. Вїти у литовських містах зазвичай виконували судові функції. окрім вїта, судові повноваження виконували лавники (судові засідателі). Радників та бургомїстрів обирали головно на рік. Після призначення або обрання на посади бургомїстри, вїти, радники і лавники

складали присягу, визначену у кодексах магдебурзького права. Ними могли бути мешканці міст християнського віросповідання, володіли нерухомим майном на території міста, мали знання чинних у місті нормативно-правових актів та відповідати високим моральним якостям [6, с. 106]. У 1712 р. вїт міста Алютус звільнив з посади радника за аморальну поведінку. Вїтівсько-лавничі суди у литовських містах в основному розглядали кримінальні справи. Міські ради та бургомістри могли розглядати цивільні справи. У грамоті для міста Меркіне 1569 р. було зазначено, що вїтівсько-лавничий суд під присягою міг розглядати справи, що стосувалися вбивств, тілесних ушкоджень та підпалів. Міська рада у складі радників і бургомістрів та вїт і лавники у литовських містах як і інших містах Європи, що володіли магдебурзьким та іншими видами німецького міського права – магістрат. Термін «магістрат» уперше вжито у литовських містах в джерелах XVII–XVIII ст. Інтереси міської громади в окремих литовських містах репрезентували так звані «Децемвігі», які були утворені у XVIII ст. Колегія «Децемвігі» контролювала діяльність органів міського самоврядування, брала участь у засіданнях магістрату та контролювала використання коштів міського бюджету. Серед їх числа обирали радників, бургомістрів та лавників. В українських містах, зокрема у Львові, цей орган мав назву «Колегія 40 мужів», Самборі «Колегія 30 мужів» [11, с. 216–217] та ін. Важливу роль у функціонуванні міст Литви, що володіли магдебурзьким правом, відігравали цехи, до складу яких входили купці та ремісники. Згоду на заснування цехів надавалися у грамотах та привілеях Великих Литовських князів. Зокрема, у 1618 р. магістрат міста Йонішкіс звернувся із запитом до Великого Литовського князя про заснування у місті шевського цеху. У місті Кайденяй, де проживало приблизно 4 тисячі населення, функціонували 10 ремісничих цехів, діяльність яких контролював магістрат. Органи міського самоврядування контролювали також порядок проведення ярмарків і торгів на ринках міст, систему мір і ваг, санітарний стан та дотримання у цехах норми права та ін. [6, с. 112]. Наприклад, у 1620 р. Великий Литовський князь і король Речі Посполитої Сигізмунд Ваза надав місту Йонішкас спеціальний привілей, «що за німецьким магдебурзьким правом надавав місту право контролювати одиницю мір і ваг та підвищувати податки». Міста виплачували значні кошти у загальнодержавну казну. Зокрема, у XVI ст. Вільнюс сплачував 1500 коп грошей литовських до державної казни [12, с. 31].

Після надання магдебурзького права литовським містам у всіх привілеях було згадано, що мешканці міст мали збудувати на ринковій площі будинок Ратуші. Великі та багаті міста будували кам'яні ратуші, а в малих будували дерев'яні ратуші. У ратушах був магістрат, зберігалися грамоти, привілеї та інші важливі документи. Тут також відбувалися засідання вїтівсько-лавничих судів.

Правовий статус міщан визначали у III, IV розділах III Литовського Статуту 1588 р. Зокрема, у 69 артикулі IV розділу Про міщан права магдебурзького, було зазначено: «Так уставуємо, якби з міщан наших права магдебурзького, яка кривда діяння від князів, панів і землян і підданих їхніх, а вони б самі добровільно судитися не хотіли або правосуддя підданим своїм не вчиняли, тоді б такого кожного міщанин має до суду земського повітового викликати і далі діяти проти нього відповідно до вчинку, закону і Статуту земського» [9, с. 173]. У артикулі 38 Про слуг і людей шляхетських, і челядь домову, яка втекла до міст» врегульовували правовий статус осіб, які втекли до Вільнюса та інших литовських міст від шляхти, духовенства та інших власників: «... слуги і люди отчизні або челядь власне державна... втекла від княжат, панів або від якого шляхтича і прийшла до столичного нашого міста Віленського або до інших міст наших привілейованих або не привілейованих... мають вїти, бургомістри і райці наші зміст наших, вислухавши слушний довід панів

чи їхніх чиї будуть... видавати судячи земським правом, крім слуг і людей отчизняних шляхетських... прийшовши до міст наших і прийнявши право... і проживуть десять років, таких слуг з міст наших вїт і урядники видавати не повинні. Але мають відкупитися згідно зі станом своїм...» [9, с. 107]. Вплив магдебурзького права та Саксонського Зерцала на Литовські Статути був досить значним і стосувався інших артикулів, в яких немає прямого посилання на магдебурзьке право та Саксонське Зерцало.

У складі кодифікаційної комісії під час складання Литовського статуту 1588 р. знавцями та пропагандистами магдебурзького права був голова кодифікаційної комісії вільнюський католицький єпископ Августин Ротунд-Мелетський, який навчався в Гагіле-Вітенберзькому університеті (Саксонія, ФРН) і мав дружні стосунки з вїтом Вищого німецького суду та на королівськїм замку [13, с. 47].

Магдебурзьке право на територію Литви поширилося наприкінці XIV ст. У Литві поряд з магдебурзьким використовувався і його різновид хелмінське (кульменське) право, що були чинними винятково у містах. Надання магдебурзького права литовським містам було пов'язане з бажанням Великих литовських князів підтримувати розвиток торгівлі і промислу в державі. Тільки у столиці Литви Вільнюсі інтереси міщан, окрім бургомїстрів, радників, вїтів і лавників репрезентувала спеціальна колегія за участі купців та ремісників. Права міст обмежували юридики, що належали органам державної влади, церкві та приватним власникам.

Поряд із джерелами магдебурзького права у Литовських містах застосовували праці польських правознавців XVI–XVII ст.

Список використаної літератури

1. *Baliński M.* Starożytna Polska pod względem historycznym, geograficznym i statystycznym ; opisana przez Michała Balińskiego i Tymoteusza Lipińskiego / M. Baliński. – Warszawa : S. Orgelbrand, 1843. – Т. 1. – S. 723, IV, [1] s.
2. *Bardach J.* Ustrój miast na prawie magdeburgskim w Wielkim Księstwie Litewskim do połowy XVII wieku / Juliusz Bardach // O dawnej i niedawnej Litwie. – Poznań : Wydaw. Naukowe UAM, 1988. – S. 72–119.
3. *Круглова Т.* Магдебургское право в Киеве: поиск точки отсчета / Т. Круглова. – К. : Знання, 1999. – 34 с.
4. *Bardach I.* O dawnej i niedawnej Litwie / I. Bardach. – Poznań.
5. *Karpaviciene J.* Das sächsisch-magdeburgische Recht in Litauen: Forschungsstand, Forschungsfelder und Perspektiven // Rechts – und Sprachtransfer in Mittel – und Osteuropa: Sachsenspiegel und Magdeburger Recht ; internationale und interdisziplinäre Konferenz in Leipzig vom 31. Oktober bis 2. November 2003 / hrsg. von Ernst Eichler und Heiner Lück. Red. : Wieland Carls. – Berlin : de Gruyter Recht. – S. 75–103.
6. *Karpaviciene J.* Das sächsisch-magdeburgische Recht in Litauen: Forschungsstand, Forschungsfelder und Perspektiven // Rechts – und Sprachtransfer in Mittel – und Osteuropa: Sachsenspiegel und Magdeburger Recht ; internationale und interdisziplinäre Konferenz in Leipzig vom 31. Oktober bis 2. November 2003 / hrsg. von Ernst Eichler und Heiner Lück. Red. : Wieland Carls. – Berlin : de Gruyter Recht. – S. 75–103.
7. *Рогачевский А.* Очерки по истории права Пруссии XIII–XVII вв. / А. Рогачевский. – СПб., 2004. – 496 с.
8. *Гришкевич А.* Частновладечиские города Белоруссии у 16–18 вв. / Социально-экономическое исследование истории городов / А. Гришкевич. – Минск, 1975.
9. *Karpaviciene J.* Das sächsisch-magdeburgische Recht in Litauen: Forschungsstand, Forschungsfelder und Perspektiven // Rechts – und Sprachtransfer in Mittel – und Osteuropa:

- Sachsenspiegel und Magdeburger Recht ; internationale und interdisziplinäre Konferenz in Leipzig vom 31. Oktober bis 2. November 2003 / hrsg. von Ernst Eichler und Heiner Lück. Red. : Wieland Carls. – Berlin : de Gruyter Recht. – S. 75–103.
10. *Keller O.* Geschichte, Quellen und Literatur des Magdeburger Rechts in Weißrussischen Ortschaften des Großfürstentums Littauen / O. Keller // *IVS Saxonico-Maidebyrgense in oriente.* – Berlin, 2003. – Bd. 1 : Rechts – und Sprechtransfer in Mittel – und Osteuropa, Sachsenspiegel und Magdeburgerrecht. – S. 103–140.
 11. *Кобилецький М.* Магдебурзьке право в Україні (XIV – початок XIX ст.): історико-правове дослідження : монографія / М. Кобилецький. – Львів : ПАІС, 2008. – 406 с.
 12. *Karpaviciene J.* Das sächsisch–magdeburgische Recht in Litauen: Forschungsstand, Forschungsfelder und Perspektiven // *Rechts – und Sprachtransfer in Mittel – und Osteuropa: Sachsenspiegel und Magdeburger Recht ; internationale und interdisziplinäre Konferenz in Leipzig vom 31. Oktober bis 2. November 2003 / hrsg. von Ernst Eichler und Heiner Lück.* Red. : Wieland Carls. – Berlin : de Gruyter Recht. – S. 75–103.
 13. *Bardach J.* Miasta na prawie Magdeburskim w Wielkim Księstwie Litewskim od schyłku XIV do połowy XVII stolecia / Juliusz Bardach // *Kwartalnik historyczny.* – 1980. – № 1. – S. 21–51.
 14. *Яковлів А.* Український кодекс 1743 року «Права, по которымъ судится малороссійскій народъ». Його історія, джерела та системний виклад змісту / А. Яковлів // *Записки НТШ.* – Т. 159. – Мюнхен : Заграва.

МАГДЕБУРГСКОЕ ПРАВО В ЛИТВЕ

М. Кобылецкий

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко
ул. Университетская, 1, 79000 Львов, Украина*

Отражен процесс распространения магдебургского права в Литовских землях. Проанализированы особенности функционирования органов городского самоуправления на основании магдебургского права: войта, лавников, бургомистров, советников, возных и др. Показаны общие и отличительные черты в деятельности органов городского самоуправления украинских и литовских городов.

Ключевые слова: магдебургское право, советники, бургомистры, войт.

MAGDEBURG LAW IN LITHUANIA

М. Kobilets'kyj

*Ivan Franko National University of Lviv
Universytetska Str., 1, UA – 79000 Lviv, Ukraine*

The process of Magdeburg law extension within the Lithuanian lands is highlighted. The peculiarities of the bodies of local self-government operation of a vajt, lavnyk, burgomistr, lavnyk, counsilar, voznyj et. al. on the basis of Magdeburg law are analyzed. Common and different features concerning the operation of local self-government bodies of Ukrainian and Lithuanian cities are provided.

Key words: Magdeburg law, councilors, burgomistrs, vajt, lavnyky.

*Стаття: надійшла до редакції 09.04.2013
прийнята до друку 29.04.2013*